

OKTOOBER 2023

MILLANG

Kooliaeg

Miia Isabel Anipai, A21

Oh kooliaeg, oh kooliaeg, kuidas Sina lähed - sõbrad, õppimine, unetud ööd, hinded, aktused, huviringid, uued inimesed, lootus aina paremast koolitoidust. Sellisel ajal me just praegu elame, seda kogeme. Armas koolipere - palun naudime meile antud aega inimestega meie ümber! Need päevad kaovad kiiremini, kui arvatagi oskame. Mäletan, kui ise Hugo Treffneri gümnaasiumisse kaks aastat tagasi esimest korda jala tõstsin. Tundub, nagu oleks sellest möödunud vaid silmapilk, kuigi kogu see aeg on täidetud imeliste mälestustega. Veedetud aja kvaliteedi määrame ise. Seega nautigem meile antud aega, mida on nii ebaõiglaselt vähe.

TOIMETUS

Kirke Karolin Tark
Madli Maran
Miia Isabel Anipai
Roosi Raudsepp
Marleen Meister
Annabel Tiido
Artur Tšužas
Mona Marii Toots
Juhan Martten Kull
Marta Eller
Meribel Leppik
Mikk Artur Mikfeldt
Paul Piirimäe
Lukas Mürsepp
Annaliisa Karu

KEELETÖIMETUS

Annabel Tiido
Ats-Artur Ploomipuu
Kirke Karolin Tark
Madli Maran
Markus Kaur
Marleen Meister
Mona Marii Toots

ILLUSTRATSIOONID

Agnes Peitel
Ellinor Usai
Juhan Martten Kull
Roosi Raudsepp

KÜLJENDUS

Markus Kaur
Maia Serv
Jaan Artur Viirsalu

HUGO KIIDAB...

vahetunni muusikuid

MAURUS LAIDAB...

söögijärjekorras trügijaid

JUHENDAJA

Age Salo

PEATOIMETAJAD

Miia Isabel Anipai
Maia Serv

KAANEPIILT

Pärtel Külvik

KOOMIKS

Agnes Peitel

Sisukord

OKTOOBER 2023

- 3 Pilguheit Treffneri maa-alustesse saladustesse**
Kirke Karolin Tark, C22
- 4 Kaisa Vaher tunnist minema ei kõnni**
Mikk Artur Mikfeldt, E23 & Paul Piirimäe, E23
- 6 „Vigased pruudid“ – film mulkide armupralllest**
Roosi Raudsepp, A22
- 7 Salapärase uustulnuk Anne-Ly Lehtla tutvustab end maailmale**
Meribel Leppik, E23 & Annabel Tiido, E23
- 8 Iga-aastane kanajaht**
Marleen Meister, D23 & Mona Marii Toots, E23
- 12 Intervjuud uute rebaste ja klassijuhatajatega**
Artur Tšužas, D23 & Marta Eller, D23
- 14 Õpetajate päev HTG-s. Kiiksuga füüsika ja hispaania kirjandus**
Madli Maran, C21
- 15 Pikad järjekorrad koolisööklas**
Annaliisa Karu, D21
- 16 Õpetajate tsitaadid**
Tsitaate kogus Lukas Mürsepp, B22
- 17 „Che vuoi?“**
Snjuhan
- 18 Nädal uudses koolisööklas**
Miia Isabel Anipai, A21 & Roosi Raudsepp, A22
- 20 Rebaste räpitekstid 2023**
Annaliisa Karu, D21
- 23 Marta Palmiste: emotsioonidega laetud kunstitööd Treffneri teisel korrusel**
Anastassia Kuznetsova, D23

MIILANGU TOIMETUS ÖNNITLUB!

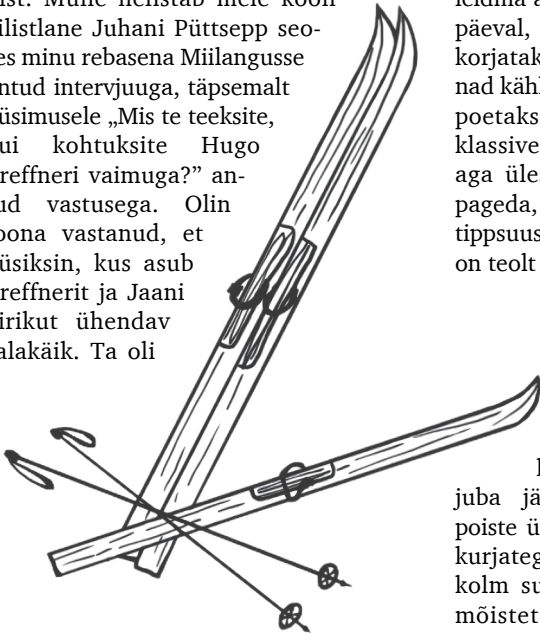
Age Salo 17. juuni	Aare Ristikivi 30. juuli	Tiina Pluum 7. oktoober
Raimond Lepiste 20. juuni	Mall Matto 20. juuni	Kuno Piilbaum 8. oktoober
Agnes Vask 20. juuni	Ketlin Taidre 14. september	Margit Augla 19. oktoober
Karin Soodla 2. juuli	Aino Saar 23. september	Eha Paabo 19. oktoober
Toomas Jürgenstein 23. juuli	Doris Kristina Raave 26. september	Heivo Kikkatalo 24. oktoober

Pilguheit Treffneri maa-alustesse saladustesse

Kirke Karolin Tark, C22

Tähelepanelikumad Mauruse kooli õpilased on küllap kuulnud õpetaja Uve Saart pajatamas maa-alusest koolimaja Jaani kirikuga ühendavast salakäigust. Vaid vähesed aga teavad printsessist, suusabaasist ning kuuest koolipoisist, kes tööle äärepealt jälile jõudsid.

On 24. juuni, jaanipäev. Mulle helistab võõras number. Tavaliselt ma taolisi kõnesid vastu ei julge võtta, kuid seekord ütleb sisetunne vastupidist. Mulle helistab meie kooli vilistlane Juhani Püttsepp seoses minu rebasena Miilangusse antud intervjuuga, täpsemalt küsimusele „Mis te teeksite, kui kohtuksite Hugo Treffneri vaimuga?“ antud vastusega. Olin toona vastanud, et küsiks, kus asub Treffnerit ja Jaani kirikut ühendav salakäik. Ta oli

mu intervjuud lugenud ja seda vastust märganud. Järgnevalt rääkis ta oma isiklikult läbielatud kogemustest, millest nüüd ka teile jutustan.

On aasta 1982. Kuue reaalklassi poisi tähelepanu on äratanud tänaval maasse vajunud kiviplaadid ja kuulujutt kirikuga ühendatud salakäigust koos seal asuvate kalliskividega. Raudkang välja otsitud, otsustavad nad veel öö hakul julgustüki korda saata. Salakäiguni jõudmiseks tuleb aga ületada mitu takistust. Esimene, suusabaasi uks, avatakse salaja hangitud võtmeaga, edasi lähevad aga käiku

kodunt kaasa võetud vahendid. Seal ta pärast mõningat lõhkumist lõpuks ongi, nagu lubatud – käigu ava markeriv võlvkaar. Võidurõõm on suur, kuna seni tulnud otsingud on viimaks vilja kandnud. Ent poiste õnn jääb üürikeseks, kui sisse tormab valvet pidav klassivend teatega suusatajate saabumisest. Neile teadaolevalt peaks trenn aset leidma alles järgmisel päeval, sellegipoolest korjatakse oma kodinad kähku kokku ning poetakse peitu. Ühe klassivenna närv ütleb aga üles ja ta otsustab pageda, joostes otse kooli tippsuusatajale kõhtu. Poisid on teolt tabatud.

Algul olid suusatajad arvanud, et neile on lihtsalt suusabaasi uks lahti jäetud, kuid valel on lühikesed jalad: juba järgneval päeval mõistetakse poiste üle kohut. Neid koheldakse kui kurjategijaid, sest kaduma on läinud kolm suuska ja paar keppe. Lõpuks mõistetakse siiski, et süütud nagemannid olid vaid salakäigu otsingul. Nende karistuseks on suusabaasi koristamine. Teadmatus ei anna aga poistele rahu. Nad kirjutavad pudelisse kirja, lootes, et nii ei jää vähemalt tulevikus mõistatus lahenduseta.

Aastaid hiljem külastavad klassivennad keldrit uuesti, seekord koos direktor Helmer Jõgiga. Nüüd avaneb seal hoopis teine pilt kui 19 aastat tagasi. Võlvkaare taga polegi

uks, vaid hoopis teine samasugune ruum. Ka mahajäetud pudel kirjaga on kui õhku haihtunud. Tunne on trööstitu. Kuidas siis seletada sissevajunud tänavaplaate?

Jaani kiriku arhitekt pole väidetavast salakäigust midagi kuulnud, kuid teab rääkida, et selle koha peal koolimajas asus minevikus kuivkäimla, mille jäänused on maa sees jätkuvalt alles. Mustusekambrit võis vabalt olla kasutanud kunagi majas elanud Kuramaa printsess Hedvig.

Koolivennad on löödud. Kõik need aastad otsinguid, kõik need kulutatud närvid, kuid lubatud kalliskivide ja nunnade luude asemel haigutab maa sees hoopis suur auk. Seega jääb salakäigu müsteerium jätkuvalt lahenduseta. Aga lootus sureb viimasena. Igas kuulujutus on ju terake tõtt. Eks see jää järgnevate põlvede avastada.

Kasutatud allikad

"Salakäik viis Kuramaa printsessi käimlasse" Tartu Postimees, Juhani Püttsepp, 2001

Kaisa Vaher tunnust minema ei kõnni

Mikk Artur Mikfelt, Paul Piirimäe, E23

Sellel õppeaastal liitus HTG kooliperega mitu uut õpetajat. Üks neist on varem Tartu Kesklinna Koolis töötanud inglise keele õpetaja Kaisa Vaher. Miilang uuris, kellega on tegu ja järgneva intervjuuga tutvustame lühidalt uut õpetajat.

Esimesed nädalad on Treffneris veedetud. Millised on muljed, tunded, mõtted?

Väga head esmamuljed on. Olen satunud täiesti õigesse kohta. Kodune tunne on ja kohanemine on olnud väga sujuv.

Varem töötasite Tartu Kesklinna Koolis. Kuidas kujunes otsus tulla Treffnerisse? Miks tegite sammu põhikoolist gümnaasiumisse?

See oli tegelikult õnnelik juhus. Olin just mõelnud, kas tahangi veel õpetaja olla. Minu HTG vilistlasest abikaasa kirjaskasti saabus ühel hetkel kiri, et Treffnerisse otsitakse inglise keele õpetajat. Kuigi tööd ma sel hetkel ei otsinud, mõtlesin, et Treffner on mulle alati meeldinud ja südamelähedane olnud. Samuti on abikaasa koolist palju head rääkinud ja minu tütar lõpetas sellel kevadel HTG. Mõtlesin, et proovin.

Kes oli kooliaja lemmikõpetaja ja mis oli lemmikõppeaine? Miks?

Gümnaasiumist on mulle üks värvikas ajalooõpetaja hästi meelde jäänud. Tema nimi oli Andres Allpere – hästi eriline isiksus ja erakordselt tark. Väga naunitis ta tunde. Halbu õpetajaid mäletan väga vähe.

Kui oleksite õpilane, siis millisenä näeksite ennast õpetajana?

Kui oleksin õpilane, siis ma võib-olla ütleksin õpetajale, et ära ise nii palju räägi, vaid anna teistele rohkem sõna.

Õpetaja Kaisa Vaher

Foto: Siim Oks

Kas põhikooliõpetajast gümnaasiumiõpetajaks saamine tundus alguses ka veidi hirmutav? Mis on põhiline erinevus?

No ikka, sest alguses ma ei teadnud, kuidas siin kõik toimib. Aga ausalt öeldes on gümnaasiumiklassi ees olemine võrreldes põhikooliga nagu puhkusele olek. See, mis jääb aga klassiruumist väljapoole, on muidugi suur töö. Ettevalmistus ja planeerimine võtab palju aega, aga õpetamine ise on väga naudingut pakkuv. Muidugi on ka omad väljakutsed: mõnel on keel juba nii selge, et mine kasvõi kohe C1 eksamile, aga teistel on vähem selge ja päris tasemepõhist rühma pole alati võimalik teha. Tekib küsimus, kuidas teha nii, et osal ei hakkaks igav ja teistel ei oleks liiga raske. Mingil määral oli see probleemiks ka põhikoolis.

Mis on kõige suurem erinevus eelmise kooli ja Treffneri vahel?

Mu eelmine kool oli ka väga tore, aga siin on kuidagi eriti selline tunne, et õpetajaid hoitakse. Siia kooli on tulnud õpilased, kes päriselt tahavad igapäevaselt õppida. Põhikoolis alati nii ei ole, aga eks seal on ka neid, kes tahavad õppida.

Kuidas tekkis idee saada õpetajaks ja miks just inglise keele õpetajaks?

Kuni 12. klassi lõpuni ma ei teadnudki, kelleks saada. Oli idee, et tahan õppida juurat ja saada advokaadiks, kuna enamik mu suguvõsast tegeleb sellega. Õpetajaid minu suguvõsas pole kunagi olnud. Mäletan, et lasteaias küsiti, kelleks tahan saada, kõik teadsid, aga mina ei teadnud. Ma siis ütlesin, et tahan saada õpetajaks. Natuke valetasin, aga tundub, et see vist maksis mulle kätte.

Õpetajaid minu suguvõsas pole kunagi olnud.

Kui olin 12. klassi poole peal, sain aru, et juuraga ma küll tegeleda ei taha. Käisin Tallinna 44. Keskkoolis (praegune Tallinna Mustamäe Gümnaasium), kus oli inglise keelel hästi suur rõhk. Inglismaa ja Ameerika ajalugu, kirjandus ja kultuur olid minu jaoks kõige põnevamad teemad üldse. Siis mõtlesingi, et lähen ja õpin inglise keelt ja kirjandust. Sain aru, et õpetamise praktiline pool on selle juures kõige ägedam. Õpetajana klassi ees olla tundus nii huvitav, eriti psühholoogiline pool: kuidas tekitada olukord, kus õpilased tahavad mingit tegevust teha.

Kas olete pärast pikka tööpäeva avastanud ennast inglise keeles mõtlemast?

Praegu ei tea veel, et oleks. Suvi on ka veel nii lähedal. Kui kevadel uuesti küsida, siis ehk vastaks teistiti.

Õpetajatöö on väga stressirohke ja kurnav. Kuidas Te oma puhkehetki täidate? Mida teete, kuidas rahunete?

Jah, töö on paljunõudev ja väga tähtis on hoida tasakaalu. Proovin ikkagi nii palju kui võimalik oma perega aega veeta, näiteks käia väljas, külastada kontserte, lugeda ja reisida, viimasel ajal küll pigem Eestis. Ka sõbrad käivad külas.

Kas loete kirjandust pigem eesti või inglise keeles?

Kui on tegu inglise või ameerika autoriga, siis loen enamasti inglise keeles, muidu eesti keeles.

Millist raamatut lugejale soovitaksite? Mis on Teie lemmikraamat?

Mulle on jätnud väga sügava mulje Gabriel García Márquezi "Sada aastat üksildust", mis läks mulle väga korda. Erinevad düstooapiad on mind huvitanud. Arvan aga, et mu maitse on ajaga muutunud, sest vahepeal oli mul paus, kus ma üldse ei jõudnud lugeda. Kui ma seda teost praegu uuesti lugema hakkaks, siis ma ei tea, mida sellest arvaks.

Erinevad düstooapiad on mind huvitanud. Arvan aga, et mu maitse on ajaga muutunud.

Milline on suurim unistus või soov? Mida kindlasti tahaksite elu jooksul teha või kogeda?

Minu jaoks on oluline saavutada mõnusa tasakaal töö ja vaba aja vahel, et üks ei hakkaks teist segama. Tahaksin, et oleks piisavalt aega teha neid asju, mida mulle päriselt teha meeldib. Suurt superunistust mul silme ees ei ole.

Tahaksin, et oleks piisavalt aega teha neid asju, mida mulle päriselt teha meeldib.

Kas Teile on südame- lähedasem Ameerika või Briti inglise keel?

Kunagi pidin otsuse tegema, millist keelt kasutada. Olin kahevahel, sest põhikoolis oli mul ameeriklasest õpetaja, gümnaasiumis kasutasin pigem Briti inglise keelt. Kui oli aeg valida, valisin Briti inglise keele, aga kui oleksin tänapäeval üles kasvanud, siis võib-olla valiksin Ameerika, sest praegune meediaruum on Ameerika inglise keele keskem. Briti inglise keel on aga omamoodi nüansirikam.

Olete tunnis maininud, et avalik esinemine pole Teie lemmiktegevus. Kuidas tulete suure publiku ees esinemisega toime?

Klassi ees on teine lugu, sest ikkagi tead, kes klassis on. Aga tõsi, avalik esinemine nõuab ikkagi pingutust. Oma kooliajal julgesin arvamust avaldada ja erinevaid asju öelda, aga esineda ja tähelepanu keskpunktis olla ei tahtnud. Mäletan seika ülikooliajast, kus oli vaja ühe kursuse ajal teha kõne tervele auditooriumile. Olin väga närvis ja pabistasin. Kõnet lugedes tagus süda väga kiirelt ja praegu ma isegi ei mäleta, mida seal rääkisin, aga läbivoolavaid tundeid mäletan hästi. Praegu pole avalik esinemine suur probleem, kuid muidugi sõltub natukene kontekstist ja publikust.

Milline õpilane Te oma kooliajal olite?

Olin õpilane, kes sai ainult viisi, mis ei olnud tegelikult hea, sest tean päris täpselt, et mõnda asja ei julgegi ette võtta, kuna kardan läbi kukkuda. Asjade korraldamine läks mul täitsa edukalt ning olin ka klassivanem. Isiksusena tundsin ennast mingitel hetkedel tagasihoidlikuna. Mäletan, kuidas gümnaasiumis tegi üks õpetaja klassikaaslasele täiesti ebaõiglaselt liiga. Tundsin, et mina küll ei vaiki, ja ütlesin viisakalt, mis ma asjast arvan. Pärast seda mõned õpetajad eriti ei tahtnud, et ma sõna võtaksin. Ülikoolis olin selline õppija, kes õppis küsima. Olen avastanud, et kui ma asjast aru ei saa, siis minu viis asju õppida on küsimise kaudu. Kui küsin ja saan vastuse, siis see aitab mul analüüsida, miks mingi asi on nii või naa.

Kui tihti lõpetate tunni teie ja kui tihti koolikell?

Pigem lähevad tunnid kiiresti ja lõpevad ootamatult. Ma ei ole veel täpselt ära harjunud 75-minutiliste tundidega ja sellega, kui palju materjali tundi mahub.

Pigem lähevad tunnid kiiresti ja lõpevad ootamatult.

Kas teil on mõnikord tekkinud tunnis tühimustunnet ning tahet klassist välja jalutada?

Siiamaani küll mitte, aga muidugi on õpetamisaja jooksul tulnud ette olukordi, kus olen mõelnud, miks ma siin üldse olema pean. Mõnikord lähevad asjad rappa ja siis tekib küll tunne, et

Mõnikord lähevad asjad rappa ja siis tekib küll tunne, et läheks ära.

läheks ära. Tühimustundest soovi ära minna pole olnud, see tähendaks minu jaoks, et olen ise midagi väga igavat välja mõelnud. Kuigi olukord, kus olen juba kolmandat-neljandat korda päeva jooksul täpselt sama asja erinevatele klassidele rääkinud, tekitab küll küsimuse, miks ma pean seda uuesti rääkima, ja siis ma tihti ka muudan oma plaane.

Millist HTG traditsioonilist üritust Te juba pikisilmi ootate?

Ootan kindlasti juubeliballi ja rebaste ristimist. Samuti töötab tore ja huvitav olla kooli sünnipäevanädal. Kuna tütar just lõpetas HTG ja abikaasa on samuti vilistlane, olen traditsioonidega üpris hästi kursis. Hiljuti toimunud kümnedike ajaloo loengus sain teada põneva fakti, et maja, kus ma Tallinnast Tartusse kolides esmalt elasin, oli HTG esimene koolimaja.

Kas olete Inglismaal või Ameerika Ühendriikides käinud?

Ameerika Ühendriikidesse pole veel jõudnud.

Küll aga olen käinud Kesk-Ameerikas ja mitu korda Londonis. Mingil hetkel osalesin Oxfordis ka ühel koolitusel. Lisaks olen Inglismaal käinud õpilastega.

Palju Te päevas kohvi joote? Millist marki eelistate?

Joon liiga palju kohvi, äkki kolm tassi päevas. Joon seda kohvi, mida kohvimasin annab.

„Vigased pruudid“ – film mulkide armupralllest

Asja kinodesse jõudnud Eduard Vilde teosest tehtud film „Vigased pruudid“ oli üks parimaid vaimusünnitisi, millega ma sain oma sombust neljapäeva sisustada.

Läänemaal, Lipuveres tahab mulgi juurtega taluperemees Mart panna oma kalleid tütreid, Miinat ja Leenat mulgi meestele mehele. Olukord ei kõlgi nii hullult, kui ei teaks, et need mehed on neidude onupojad Enn ja Jaak ning et neidudel on mõtted juba kohalike noormeeste, sulase Juhani ja möldripoja Joosepi peal. Mulgist onupojad lubavad Läänemaale kosja tulla oodatust varem ja noored neid panevad oma silmarõõmudega pead kokku. Alustuseks ei anna nad uut informatsiooni kosjaliste tulekust peremehele edasi. Iga hinna eest tuleb isa hoida kodust emal, et ta neide kohe kosjalistele naisteks ära ei annaks, lisaks tuleb neide esitada võimalikult ebaatraktiivsetena, et mulgid neist ise lahti ütleksid. Plaan nõudis palju improvisatsiooni. Kosjaliste äraajamine kiskus noortel aina pöörasemaks ja kaootilisemaks. Ühel hetkel olid Läänemaa poisid naiste riietes ja flirtisid onupoegadega.

Rohkem konteksti pole vast vaja — kaos oli nii tobe ja pöörane, et raske oli normaalselt hingata.

See film on üks suur naerutaja ja meelelahutaja. Naersin pisarateni ja tean, et ma polnud ainus – kogu kinosaal turtsus ja lagistas naerda. Huumor oli nii mõnusalt Eesti filmiklassika tundega, nagu vaataks Kevade triloogiat või „Don Juani Tallinnas“.

Näitlejad suutsid Eesti sajandi vahetuse aegsete kohmetute maainimeste rolle nii sobivalt toorelt ja tobedalt mängida, et ei suutnud naeru tagasi hoida. Sellist sorti Eesti filme läheks kinno vaatama veel ja veel, kui neid ainult rohkem tuleks. Film on hea nii üksinda parema tuju otsinguteks kui ka seltskonnaga nalja jagamiseks ja üksteise toetamiseks, kui nali oli liiga „kõva“ sinu hingele ja kehale.

Muidugi oli ära tunda režissööri (ja operaatori) Ergo Kulla ja produtsentide Tanel Tatteri ja Veiko Eskeni käekirja, kolmiku käe läbi on valminud ka eesti naljafilmid „Talve“ ja „Suvitajad“. Kaameratöö oli väga hea ja kvaliteetne – kaadrid olid mõnusate ning kohati ka naljakate nurkade alt. Stseenivahetused ja muusika või muusikalised heliefektid põimuvad samuti perfektselt. Oli kasutatud kauneid laule, mis hoidsid seda filmi natukenegi maa peal,

Rohkem konteksti pole vast vaja — kaos oli nii tobe ja pöörane, et raske oli normaalselt hingata.

ja ka klassikalist komöödia taustamuusikat, mis seda jälle „õhku tiris“. Kõik sobis imehästi kokku, romantikaga ei olnud üle paisutatud, stseenid olid väga armsad, mis oma kohmetusega tegid ilusa silla komöödiadele.

Roosi Raudsepp, A22

Komöödiafilm „Vigased pruudid“

Vähesed detailid, mis kripeldama jäid, olid kostüümide/riietuste detailides. Sügavalt kahtlen, et eelmise sajandi vahetuse ajal pastla tallad elastest plastikust olid ja et tüdrukud oma väikesid patse pisikeste patsikumidega kinni panid. Muid detaile ma põhjalikumalt kommenteerida ei oska, kuigi meeste pastelde sidumistehnikad olid ka... omamoodi huvitavad.

Huvitav fakt: Teose põhjal on ka varem tehtud teleseriaal 1989. aastal.

Fotod: Joosep Kivimäe

Salapärane uustulnuk Anne-Ly Lehtla tutvustab end maailmale

Olete hetkel kirjanduse ja eesti keele õpetaja. Mille järgi valisite, mis õppeainet õpetada?

Treffneris õpetan eesti keelt ja kirjandust, aga olen pikalt õpetanud ka Hispaania ja hispaania keelega seotud aineid. Läksin ülikooli kirjandusteooriat õppima, sest mulle väga meeldis kirjandus, meeldis lugeda. Samal ajal hakkasin õppima ka hispaania keelt. Huvi Hispaania vastu võis alguse saada umbes 15-16-aastaselt, kui käisin Viljandi pärimusmuusika festivalil kuulamas üht suurepärase flamenkokitarristi. Kontsert jättis mulle väga sügava mulje ja flamenkot armastan siiani.

Miks valisite just HTG ning kus varem õpetanud olete?

Treffnerisse sattusin juhuse tahtel. Varem õpetasin pikemalt Elva Gümnaasiumis ning enne seda ka Tallinna ja Tartu Ülikoolis. Praegu annan veel valikaineid Jaan Poska Gümnaasiumis.

Mis on kõige ebameeldivam osa õpetaja ametis?

Minu jaoks on sellele vastamine lihtne: kõige tüütum on tööde parandamine. See on väga ajamahukas ja aega oleks alati juurde vaja, samas on kirjanduslike tööde lugemine huvitav.

Milline on Teie lemmikkohv?

Piimakohv vähese suhkruga on minu praegune lemmik, kuid vahepeal meeldis mulle väga *caffè latte*. Ma olen suhteliselt palju kohvi joonud ning üritan seda vähem teha. Joon üks kuni kaks tassi päevas, millest esimene on kindlasti hommikul – mulle meeldib kohviga ärkata. Kodune hommikukohv on kõige tähtsam. Muide, ma saan kohe aru, kui olen haige, sest siis kaotab kohv oma võlu.

Mida armastate teha suvepuhkusel?

Suvel meeldib mulle ujuda, jalgrattaga sõita, sõpradega aega veeta - mõnes mõttes justkui lapsepõlve koolivaheajal. Mulle meeldib olla vabalt ilma kindla päevakavata. Õpetajaamet on suvepuhkuse poolest ideaalne.

Milline õpilane olite oma koolipõlves?

Olin ülivaike ja tagasihoidlik, eriti põhikoolis. Samuti ei julgenud ma enda arvamust klassi ees avaldada ning tundsin piinlikkust, kui õpetaja minu kirjandeid ette luges. Ma julgustaksin õpilasi enda arvamusi ja mõtteid jagama.

Meribel Leppik, Annabel Tiido, E23

Kuidas suhtute endasarnastesse õpilastesse?

Ma üritan ikka võtta kõiki õpilasi ühte moodi. Ise proovin õpetajana leida erinevaid viise, et luua klassis õhkkond, kus kõik julguvad rääkida.

Kas Teil on olnud momente, kui olite sunnitud tunnist lahkuma?

Seda on juhtunud paar korda 7.-9. klassi õpilastega.

Millised õpilased toovad Teile kõige rohkem rõõmu ning millised mitte?

Mulle ei meeldi näiteks lärm, mille tõttu pole teistel võimalik õppida. Selge on see, et kõigil pole eesti keel ja kirjandus lemmikained, kuid see ei vabanda teiste segamist. Tähtis on anda endast tunnis maksimum ning olla kohal ja kaasa mõelda.

Kuidas võrdleksite treffneriste teiste koolide õpilastega?

Kõik õpilased tunduvad siin väga sõbralikud, viisakad ja toredad. Ainult suurte klassidega on vaja veel harjuda.

Kes oli Teie koolipõlve kõige silmapaistvam õpetaja?

Legendaarne kirjanduse õpetaja Reet Sinimaa. Ta oli niivõrd soe ja professionaalne, et tegi aine selgeks ka õpilastele, kelle jaoks see oli raske. Mul on kahju, et ma ei mäleta rohkem tema õpetamisnippe. Tuleb meelde näiteks see, et ta nimetas rühmatöid kollokviumideks. Ta sai vaid paari lihtsa küsimusega aru, kas õpilane valdas teemat või mitte.

Kas olete hommikuse konjakijoomise maha jättnud?

Saan vastata, et ei joo konjakit (tegelikult ka). Ma pigem naeran ja ütlen, et see on hea küsimus.

Uus õpetaja Anne-Ly Lehtla
Foto: Rebeka Raid

Iga-aastane kanajaht

Marleen Meister, D23
Mona Marii Toots, E23

Ja nii said meistki järjekordsed igati auvärsed ja ametlikult tunnustatud treffneristid...

Varahommikul Munga tänava poole kõndides võis tee peal kohata igasugu karvaseid ja sulelisi tegelasi: oranžis miniseelikus noormehi ja roosades trikoodes tüdrukuid. Mida lähemale jõuda, seda rohkem hakkasid pusletükid kokku langema, ja võttes arvesse varajast hommikutundi, mõjus seesugune vaatepilt kui väljalõige mõnest unenäomaailma sopsist. Ühesõnaga, paras tsirkus.

Koolimajja jõudes said kõigepealt rebaste nägudest lõuendid, millel jumalad oma joonistusoskused proovile said panna. Seejärel tervitati värsked repseudid muidugi treffneristiliku etiketi kohaselt tervituspitsiga. Tegu oli tõelise (maitse)elamusega, mis endast veel tunde hiljemgi kõhuõones elumärke andis. Isud täis, suundusime kogu rebaskonnaga võimlasse, kus pikaks päevaks lihased kuumaks kütsime ja panime suure algustähe 2023. aasta rebaste päevale.

Foto: Mete Oltstavel

Hommikused shofid

„Pommirünnak!“

Foto: Annika Rääbis

Hommikuvõimlemine

Foto: Mete Oltstavel

Hommikuvõimlemisest üleni higised, jõuti pommirünnakute saatel, kuid siiski väga heas tujus, tundi. Koolikella viimased noodid veel kajamas, astusid klassi kaks võõrast õpilast. Nende riietus ei olnud ühegi klassi värvides ega ka üleni must, seega ei saanud tegu olla jumalate ega rebastega. Võõrad palusid viisakalt sõna, tutvustasid kiirustades lippude mõõtmise võistlust, mille raames nad lippe kogusid, ja andsid klassivanemale paberi lisainformatsiooniga. Hommiku virvarris paistis see võistlus igati loogiline ja täiesti mõistetav ettevõtmine, seega andsime oma lipu liigse kõhkluseta neile. Kohe, kui lipuvarras “mõõtjate” kätte jõudis, pistsid skeemitajad jooksu ja klassis läks lahti lastehoidu meenutav kisa ja kära. Õpetaja seisis mureliku ja pisut hirmunud näoga klassi ees ja vaatas, kuidas kiirema reaktsiooniga rebased varastele järele jooksid. Koomiline olukord lahenes ja lipp saadi edukalt tagasi.

Tundides õpiti vahelduva eduga. Rõõmu ja elevust täis kümnendike mõtted kulusid vahetundides muudele vingerpussidele: lauldi laule, eteldi luuletusi, prooviti kooli keldris vältida vahukoorestamist, läbiti taktusrada ning loomulikult tehti inimpuramiide ja laskuti pommirünnakute ajal otse põrandale ninuli. Klasside vahel liiguti loovalt – roomati nagu ussid, kõnniti käpukil kui koerad või hoopis krabisammul. Meeltesegaduses kümnendike tähelepanu ei köitnud isegi Jürgensteini kuldne kell ning klassiruumidest võis kuulda visasid rebasid räppe harjutamas.

Stsenaarium: Oled 10.d klassi õpilane rebaste päeval etiketitunnis. Uve räägib parasjagu Uvest, õpilased on teibi vahendusel saanud eriti lähedaseks, paarisarvus jäsemete asemel leidub nii mõnelgi vaid kolm. Aknast piilub sisse hele päikesekiir ja nurgas mölgutab omi mõtteid me kohukesekollane lipp... kedagi ta ei sega, rahus, vaikuses, ükski ja kaitseta..

Etiketiidüllil katkestab suur pauk, kui uks lendab mõnusa pauguga lahti ja läbi auditooriumi jookseb mustis riideis tundmatu kuju, võttes suuna lipu poole. Sellele järgneb paras mäsu, klass hüppab püsti ning joostakse lipu poole.

Omas elemendis

Foto: Annika Rääbis

Rahva kergenduseks jääb võõras lipust napilt ilma. Tundmatu jääb nüüd aga Uve küüsi, kes vaatab viimasele pettunult otsa (*ouch*), suunab ta audikast välja ning keerab ukse lukku. Püsigem valvsad, kunagi ei tea, mis eluuksest võib sisse sadada.

Koolipäev läbi, rebaste päev alaku

Õppetöö (laadne toode) läbi saanud, kogunesid kõik jälle võimlas. Aeg oli proovile panna rebaste usaldus, kokkuvõtte ja reielihaste tugevus – paarisjooga! Jalad siin, käed seal, üksteisele füüsiliselt toeks, saime lähedasemaks.

Peale joogat said kümnendikud teada, miks ikkagi paluti kodust kaasa võtta väike lusikas. Nimelt ootasid meid aulas koogitegemise putkad. Iga klass pidi rakendama oma loovust ja kokkamisoskust, et valmistada isikupärane ja maitsev magustoit. Samuti olid need tõelised immuunsüsteemi tugevdajad, sest ega ükski pagar ju võimlast tulles oma käsi ei pesnud.

Ristimisel kaunistatud kook

Foto: Annika Rääbis

Jooks

Rebaste päev on olemuselt ja nii mõnigi hetk üsna väsitav, kuid meeleolu hoidsid laes 11.e õpilaste pühendumus ja üle südalinna kajavad klassipatriootlikud hõiked. Kui kell oli saanud neli, hakkasid Tartu linnapilti vaikselt ilmuma igat sorti karvad ja sulelised. Kirevatesse värvidesse riietatud lärmakad inimpuntrad olid linnatänavate menukaimad vaatamisväärsused ning paparatsolikult filmivatest pealtvaatajatest puudust ei tekkinud.

Toomemäe mägismaad

Foto: Mete Otsavel

Väike seik:

Kui meie klass raekotta jõudis, oli jooks juba alanud ja jumalad kannatamatult ootamas. Juhised käes, Muna ka, suundusime ohvrit otsima, kes oleks nõus vahetuskaupa tegema. Märkasin kohe paar meetrit eemal pingipeal istuvat vanadaami. Kõnetasin teda ning seletasin talle meie olukorra ära, kuid ta ei näinud minu ilmselgelt igapäevast ja mitte üldse ebatavalist soovi koheselt mõistvat. Hakkasin teda juba tema aja eest tänama, kuni ta käe kotti pistis ja sealt pastaka välja tõmbas. Mõtlesin, et asi vaska, muna pastaka vastu... kuni see naisterahvas tegi midagi ootamatut – ta võttis muna enda kätte ning kirjutas oma pastakaga sinna peale:

Õnne

Õnne

Õnne

Olles väga sentimentaalne, läks see proua mulle väga hinge ja kuigi muna jooksu vältel hävines (jäab sinu südametunnistusele, Jumal), siis õnne jagub meile veel.

Samaaegselt vahetasid klassikaaslased Miilangu ajakirja kevadnumbri sigareti vastu.

Raekoja platsilt edasi kulges linnajooks, nagu nimigi reedab, läbi linna. Kesklinnast suundusime Toomemäe poole, mille nõlval lapsepõlveunistused täide läksid. Kes ei oleks tahtnud ujumisrõngaga mäest alla lasta? Seda tehti muidugi - treffneristi teadmiste kohaselt - optimaalses asendis maksimaalse kiiruse saavutamiseks.

Seda tehti muidugi - treffneristi teadmiste kohaselt - optimaalses asendis maksimaalse kiiruse saavutamiseks.

Toomemäe mägismaade vahel tehti rebaste käed seebiseks ja katsetati nende jääkandja ametioskuseid. Õnneks said kõigil käed nii puhtaks, et seep enam hästi maha ei tulnudki.

Rebaste vannet andmas

Loodus hoos

Foto: Annika Rääbis

Et vahepeal kõhud tühjaks ei läheks, pakuti ka vahepalu. Kõigile midagi - söödi konservist sprotte, jagati klassikaaslastega sibulat või mekiti küüslauku. Ühised seiklused tõid klassikaaslased kokku.

Väljas oli juba hämar, kui päeva läbielamistest kurnatud, kuid endiselt valjuhäälselt hõiskavad rebased Hugo Treffneri ausamba juurde saabusid. Tegu oli tõelise kujukultusega. Kuju ümber võis näha koomiliselt sünget meeleolu loovaid küünlaid. Sealsetel Jumalatel, kuigi võiks pigem öelda nõidadel, olid mustad huuled ja samas

toonis torukübarad. Käest kinni hoidvad rebased andsid kuju ümber kõndides lubadusi, mis kõiki treffneriste kooliteel saadavad. Vande lugemise muutis veel pingelisemaks justkui (teatud vaimu) südamerütmis

kõmisevate rütmipillide saade. Kuju seljatagant läbi minnes ning mudase laigu näkku saades said järjekordsetest rebastest täieõiguslikud treffneristid.

Foto: Annika Rääbis

Rebased tantsimas

Foto: Mete Olstavel

Õp. Hildebrandt peomeeleolus

Foto: Annika Rääbis

Nostalgia

Nostalgia on nüüdseks päriselt nostalgia saanud. Meie igapäevasest teisest kodust, Treffneri koolimajast oli saanud glamuurne, rahvast kubisev diskoteek. Kohal olid kõik: vilistlased, õpetajad, endised ja muidugi praegused rebased. Issanda kirju loomaaed oli end klassidesse sisse seadnud ja aatrium juba ootas meid.

Õhus oli tunda õrna väsimusevint, kuid õhtu oli alles algamas. Räppe kuulates heli kindla peale oli, aga heli ≠ arusaadavus. Sõnade mittekuulmine ei olnud otseselt häiriv, luges rütm ja luges (Hugo) vaim. Sõu oli kirev, teemad varieerusid vanast nõuka-ajast kuni õp Uve Saare diktsiooniklassikani – kõigile midagi.

Seda nimetaksin ma õhtu soojenduseks, järgmisena panime proovile sünkroonkehased oskused... Ei tahaks nüüd uhkeldada, aga pärast vanemate õpilastega rääkides öeldi, et nii tugevat konkurentsi pole juba aastaid olnud. Tõesti meisterlikud kompositsioonid ja erilmelised humoorikad etteasted. Siinkohal tunnustaks 23. aasta ülivingeid klassijuhatajad: Ramone, Barbie, Roheline, Kohukesekiisu ja Kavalrebane. Usun, et räägin kõikide rebaste eest: aitäh, et olete nii ägedad!

Kui viieklassikesi aatriumis seista ja silmad kinni hõisata, siis võivad A, B, C, D või E 23 kõlada täpselt nii, nagu kõrvad kuulda tahavad. Isiklikuks lemmikuks pean siiski Jee'23-e. Õhtu lõpuks olid tantsud tantsitud, jooksud joostud ja igaüks endast viimsegi andnud. Aga milline

klass karjus kõvemini? Kelle täht mak-sab? Kellest saab 2023. aasta Ristimise troonipärija? (Tol hetkel olid need küsimused pisut intrigeerivamad... =))

Tänaseks päevaks teame, et 2023. aasta rebaste ristimise võitis 10.b klass - Elagu B23!

Suur-suur-suur kummardus 11.e klassi ees, kes selle päeva niivõrd sisukaks ja meeldejäävaks muutsid. Siinkohal jääme ootama juba uut aastat, et 10.b veelgi vägevama päeva püsti paneks.

Ja nii said meistki järjekordsed igati avväärsed ja ametlikult tunnustatud treffneristid...

Jee'23

Ühispilet võitjate ja korraldajaklassiga

Foto: Markus Kaur

Mõned pildid räägivad rohkem kui tuhat sõna...

Intervjuud uute rebaste ja klassijuhatajatega

Artur Tšuzas,
Marta Eller, D23

Kõik meie uued rebased on väga eriilmelised ja iga klass omamoodi huvitav. Uurisime, mida arvavad uute klasside õpilased ja nende klassijuhatajad kooli algusest.

UUED REBASED

Kui te võrdleksite oma klassijuhatajat loomaga, siis mis loom ta oleks?

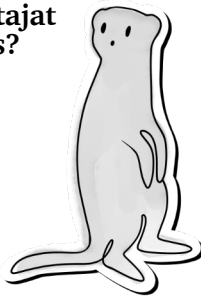
A23 Surikaat.

B23 Kohutavalt meenutab ühte tegelast Simpsonitest, aga ma täpselt ei tea, keda. Selline tüüpiline viiekümnendates aastates mehe soeng ja pikk nina. Ja Barbie ka kindlasti. Natukene on nagu tuhkurlaste nägu.

C23 Pigem näriline, kas hiir või orav.

D23 Kaslaste perekonnast, selline väga sõbralik kiisu.

E23 Kohe kindlasti orav, siin ei ole küsimustki. Ta natukene kiirgab sellist orava energiat, asi pole ainult tema nimes. Kiire, käbe, prillid – väga orava moodi.

Mis olid teie muljed, kui oma klassi esimest korda nägite?

A23 Väga tore ja vaikne, klassijuhataja tundus tore, lõbus ja kaunis.

B23 Kõik tundusid väga toredad inimesed ja natukene nohikud, poisse tundus liiga palju ja klassijuhataja tundus ka hästi tore. Ta teeb südamega tööd ja eriti äge oli see, kui ta esimestel koolipäevadel meile helistas ja küsis, kuhu me eksinud oleme.

C23 Kõik teised on targemad. Klassijuhataja tundus väga hooliv.

D23 Kõik olid väga sõbralikud, aga nii võõrad, palju tüdrukuid.

E23 Selline tunne, et meist ei saa kunagi ühtset klassi, et kõik juba natukene tundsid üksteist, aga mõned olid üksinda. Siiski on algne arvamus väga petlik ning nüüd on parem, meie klass on parim.

Mida te kolme aasta jooksul teha loodate ja plaanite?

A23 Lõpetada ja õppida ning üks üritus tuleb ära võita.

B23 Targaks võiks saada ja ellu võiks jääda. Koos jõuame lõpuni.

C23 Hästi oluline on see, et meie klass oleks kolme aasta pärast nii ühtne, et saaks korraldada kokkutulekuid ja koosviibimisi, et peale kooli suhtlus ei katkeks.

D23 Suured, gigantsed plaanid, suured peod.

E23 Et kõik saaksid ikka hästi läbi ja et kui me kunagi peaksime klassikokkutulekul ühe laua taga istuma, siis ei oleks nõrdimust. Et oleks ikka tore tunne ja hea olla.

Mida te soovite lisada?

A23 Keemia kui õppeaine on suur probleem.

B23 Koolitoit on huvitav, kana ei pea supi sees ära pürees-tama ja supid on külmad. Aga kool on väga puhas, rohkem võiks pinke olla, et ei tekiks kiusatust akna-laudadele istuda. Ja Uve ning etiketiõpetus on ka väga toredad. ELAGU TREFFNER!

C23 Probleemiks on söök ja söögivahetund, mõni päev on ikka väga huvitav lähenemine toidule.

D23 „Kokkuhoidev eriliste inimeste kamp, tulevikus rikkamad kui eales Donald Trump!“

E23 Eks neid pidusid ikka on korraldatud ka juba.

10.C, E ja D klassijuhatajad Eha Paabo,
Kerli Orav-Puurand ja Karin Soodla

Fotod: Mete Otsavel, Annika Rääbits

UUED KLASSIJUHATAJAD

Kui Te võrdleksite oma klassi loomaga, siis millise looma moodi nad oleksid?

Siim Oks:

Nagu koerad: uudishimulikud, sõbralikud ja natukene sõnakuulelikud ka.

Marcus Hildebrandt:

Ei saa öelda, et siin on üks kindel loom. Siin on esindatud terve loomariik. Või on nad Hunt Kriimsilmad, kellel on üheksa ametit.

Eha Paabo:

Kuna olen nn koerainimene, seostaksin oma klassi loomadest just koertega. Meil on klassis isepäseid taksitüdrukuid ja -poisse, enesekeskeid šotlasi (šoti terjereid), nunnusid spanjeleid, ülekeeva energiaga intelligentseid Šoti lambakoerasid, ujedaid tollereid, graatsilisi hurtasid, soliidseltrahulikke labradore jne.

Kerli Orav-Puurand:

Ikka oravad.

Karin Soodla:
Kassid – endaga rahulolevad, väarikad ja iseteadlikud.

Millised erinevused või sarnasused on Teie elnevate ja praeguste kasvandikega?

Siim Oks:

Eelmise klassiga küllaltki sarnased: hakkajad ja iseseisvad.

Marcus Hildebrandt:

Hetkel tunduvad nad natuke tagasihoidlikumad kui minu eelmine klass. Nad on pigem rahulikumad ja vaatavad, kuidas asjad kulgevad. Aga see on positiivne. Saatus on mind alati soosinud, tunduvad väga-väga toredad inimesed.

Eha Paabo:

Erinevusi: poisse on praeguses klassis vähem (eelmises 15, praegu 12); muusikaga tõsisemalt tegelejaid rohkem kui eelmises klassis.

Sarnasusi: sportlikud, üksteisega arvestavad ja hoolivad noored inimesed; väga motiveeritud hästi õppima

Karin Soodla:

Hea klassisisene kliima, st pole sellist ussitamist. On küll lähemad ja kaugemad sõpruskonnad. Kõik suudavad teineteise kõrval aktsepteeritavalt eksisteerida. Sõbralikkus, soojus ja valmisolek koostööks. Erinevus on see, et sellist võistlus- ja võitlusjanu on teistest vähem. Oluline on kõiki oodata, et keegi ei jääks maha ega tunneks ennast halvasti ja et osavõtt on ka tore ja võit ei ole nii tähtis. Sõbralikumad.

Kerli Orav-Puurand:

Eelnevate humanitaarklassidega väga sarnane selle poolest, et kõik on eriilmelised ja kõige suuremaks huviks ei ole neil matemaatika, kuid see ei tee nendest halvemaid inimesi, vaid pigem vastupidi. Väga erinevad õpilased moodustavadki üheskoos huvitava ja väärtusliku klassi. Erinevusi on praegu veel raske välja tuua, aga on tunda teatud erinevusi õpilaste omavahelises suhtlemises.

Millised olid Teie esimesed muljed nähes uusi künnendikke?

Siim Oks:

Ootusärevus, positiivsed muljed.

Marcus Hildebrandt:

1. septembril ma nägin oma klassi esimest korda, seega ma ei tundnud neid ju üldse. Algul tulid mõned poisid, kes kohe andsid kätt ja olid väga viisakad. Nad jätsid mulle kohe väga hea mulje.

Eha Paabo:

Väga armsad, särasilmsed, veidi ootusärevad, piisavalt enesekindlad noored! Et neil ka kolme aasta pärast silm säraks ja ootusärevus oleks asendunud sisemise rahuloluga ning teadmise, et kõik on võimalik, kui väga tahta!

Karin Soodla:

Hea lastetoaga, palju ilusaid lilli, sõbralikud, soojad ja suhtlemisaltid ning see ei ole kuidagi praegu kehvemaks läinud.

Kerli Orav-Puurand:

Elevus, ilusad noored inimesed. Mõtted, kas me saame omavahel hakkama.

10.A klassijuhataja Siim Oks ja
10.B klassijuhataja Marcus Hildebrandt

Foto: Miia Isabel Anipai

Õpetajate päev HTG-s. Kiiksuga füüsika ja hispaania kirjandus

Reedel, 6. oktoobril tähistas HTG koolipere õpetajate päeva. Läbivaks teemaks oli *aloha*, mis tähendab hawaii kultuuris armastust, rahu, kaastunnet ja kõige ümbritsevaga kooskõlas elamist. Miilang kogus kokku päeva kõige lõbusamad ja värvikirevamad hetked ning nüüd on need teie ees.

Madli Maran, C21

Päeva alustuseks ootas õpetajaid aulas 12.c väike muusikaline tervitus koos värskendavate troopiliste smuutidega. Nagu fotolt näha, ei jäänud rannameeleolust mitte keegi puutumata.

Foto: Kädi Rõõmus

Rannameeleolus koolipapa

Koolimaja, eriti just aula kaunistati juba hommikul kõikvõimalike suve ja puhkust meenutavate esemetega kuni basseini mänguasjadeni välja.

Havai-teemalise päeva puhul oli õpetajatel palutud riietuda suvisesse värvilistesse rannapeo riietesse. Mõned suvitajad õnnestusid fotograafil ka lähikaadrisse püüda.

Foto: Kädi Rõõmus

Märgatud Treffis

Foto: Madli Maran

Augusti koolitee

Aktusel astusid *performance*'i stiilis vaatamänguga publiku ette 12.c klassi õpilased, kes maalisid omaloodud muinasjutu „Augusti koolitee” põhjal fotol ilutseva kunsteose.

Katkend muinasjutust „Augusti koolitee”

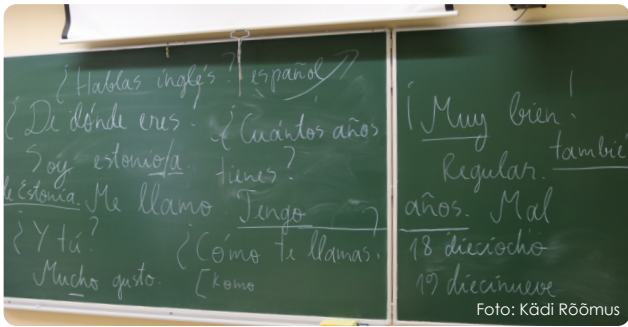
autorid Marie Elise Kanarik ja Kertu Virumäe

„Augusti aju oli juba informatsiooniga üle kuhjatud, kuid koridoris püüdis Siim Oks ta kinni ja kutsus füüsika katset vaatama. Nad läksid aatriumi, kus Jaan Paaver maas lamas, Madis Reemann ülemiselt korruselt vaskkuulikese alla viskas ja Agnes Vask selle pörkamist kolleegi kõhul tähelepanelikult jälgis. Nad seletasid Augustile ära kogu katse sisu ja tegelikult üldse kogu füüsika, nii palju, kui see seletatav on.”

Rannameeleolus füüsikaõpetaja Siim Oks, infojuht Heivo Kikkatalo, huvijuht Uve Saar ja eesti keele ja kirjanduse õpetaja Anne-Ly Lehtla

Fotod: Kädi Rõõmus

Lisaks korraldajate läbiviidud tundidele leidus osade klasside koolipäevas veel üllatusi. Näiteks õpetas eesti keele ja kirjanduse õpetaja Anne-Ly Lehtla 12.a klassile kirjanduse asemel hispaania keelt. Õpiti üksteist hispaania keeles tervitama ning kasutati uusi oskusi omavahelises vestluses.

HTG õpetajad

Õpetajate päeva korraldanud klass - 12.c

Pikad järjekorrad koolisööklas

Annaliisa Karu, D21

Koolisööklas valitsevad päevast päeva pikad järjekorrad, kus oodates võib tekkida tunne, et söömiseks eriti aega ei jäägi. Mis on aga täpsemalt selle probleemi taga?

Pikad järjekorrad sööklas on olnud koolis juba pikemat aega probleemiks. Hiljuti teavitati õppealajuhataja Aime Punga õpilasi ja palus neil õigel ajal sööma minna. Kuuldavasti käis õppealajuhataja ka sööklas olukorda kontrollimas. Probleemi tegelik põhjustaja sõltub aga sellest, kuidas on söögivahetundide ajad klassidele määratud. Hiljuti on selgunud, et probleemi taga peitub üks kindel tegur, mis järjekordi

pikemaks teeb. Paljud õpilased, kes tulevad peaaegu iga päev teiseks tunniks kooli, peavad juba esimese vahetunni esimeses pooles sööma minema. See on probleem näiteks 12.d klassi õpilastele, kellel pole veel selleks ajaks kõht tühi. Mitmed selle klassi õpilased on kurtunud, et õigel ajal sööma minnes on kõht hommikusöögist veel tegelikult täis. Hetkel on see üks kõige aktuaalsemaid valet ajal söömise minemise põhjuseid. Seega, järjekorrad sööklas aina pikenevad ning see võib põhjustada ka hilinemisi ainetundidesse.

Paljud õpilased peavad juba esimese vahetunni esimeses pooles sööma minema.

Uus periood on alanud, annab loota, et uued söögivahetundide ajad on lõpuks kõikidele klassidele sobivad. Kindlasti tuleb meele pidada, et viisakas on minna sööma ikkagi enda klassile mää-

ratud ajal. Aegade ebasobivuse korral on mõistlik teavitada enda klassijuhatajat või õppealajuhatajat, mitte lihtsalt probleemi täielikult eirata. See hoiab ära pikad järjekorrad ja iga õpilane jõuab täis kõhuga tunni alguseks kohale.

ÕPETAJATE TSITAADID

Kurja! Oih vabandust! Ei, ma ei öelnud midagi karvast.

– Raimond Lepiste –

Vilde on see tüüp, kes Shooters'i kõrval istub.

– Indrek Pajur –

Mulle ikka täiega meeldib matemaatika.

– Ülle Hüva –

In America they call "horse riding" "horseback riding" because you need to give them [Americans] the instructions on where to ride the horse.

– Sandra Sagar –

Aloha! Istuge palun!

– Karin Soodla –

Kas te teate, mis häält teeb mesilane, kes lendab tagurpidi? Muzz-muzz-muzz.

– Eve Paap –

Oh My God! Kauga läheb? Istuge ometi!

– Karin Soodla –

See on päris hea näitaja, kui su ainus sõber on Kim Jong Un. See on uus tase, kui isegi makaron, vabandust Macron, ei taha sinuga enam pika laua taha istuda.

– Indrek Pajur –

Kui Maarja poleks nii õlakas, siis ta ei jõuaks seda laipa tassida.

– Raimond Lepiste –

Täna seda ei tee, teen homme. Ja homme mõtlen ka nii ja siis elu ongi nagu lill.

– Uve Saar –

Miks te midagi ei küsi? Kaks võimalust: kas te ei jaga mitte midagi või teil on kõik juba selge. Ma pakun seda teist varianti.

– Saima Kaarna –

Teate, te olete üks trio, aga kuldseks ma teid ei pea.

– Mall Matto –

Ma mõtlesin tükk aega, kas ma elementaarlaengu panen, aga otsustasin, et see on liiga elemntaarne.

– Agnes Vask –

Oleks tore kui see skulptuur [Vjatško ja Meelis Tartu kaitse] oleks Pirogovi platsist tähetorni pool nõlval, vaatega allapoole. oleks naljakas, kui Vjatško näitab Meelisele, et too joodikuid laseks.

– Indrek Pajur –

„Che vuoi?“

 Snjuhan

Ma jalutan oktoobrikuisel õh-
tupoolikul. See on üks mu
lemmiktegevusi. Seda fakti ei
kõiguta sugugi tõsiasi, et hallist ja
melanhoolsest taevast muudkui kal-
lab vihma. Tuul lisab langevatele piis-
kadele omajagu vimma, ükski räästa-
alune ei jää sel maal kuivaks. Piiskade
intensiivsus on vahelduv: aeg-ajalt
langevad nad rahulikult, tehes maale
või hoonetele langedes heli, mida an-
nab võrrelda tolle sahinaga, mida
kuuled lühilaineraadiot keerates. See
on mõnus heli. Oleks ma soojas toas
kusagil diivanil lamamas, võiks selle
taustal uinudagi. Siis muutub vihm
niivõrd intensiivseks, et seda annab
võrrelda juba rahega. Plekkkatused
hakkavad sellisel juhul õige põrgu-
likult paukuma, inimesed tänavatel
meeleheitlikult varjuma, justkui oleks
taevas olev pommitajate parv linna
rusudeks tegemas.

Mul pole vihmavarju. Mu seljas olev
must Humanast muretsetud mantel on
oma vettimuse tõttu märksa raskemaks
muutunud. Mantli mõlemad taskud on
seest katki, mistõttu on mu rahakott ja
võtmed kusagil all mantlivoodri vahel.
Peas on mul must vanamoodne kapteni-
müts, mida kaunistavad randile tikitud
tammelehtede kujutised. Nagu Leninil
muistegi. Vaatan paremale: ennäe, siin
elas ta vend, mil ta Tartu Ülikoolis arsti-
teadust tudeeris. Igatahes, mu müts on
sajust nagu märg käsn ja ta kandmisel
pole enam sugugi mõtet. Ma viskan ta
minema, sinnasamma Veski 61
hoovi. Ja kunagise asu-
niku suguvõsale
mõeldes

itsitan: kuivõrd puudutav, ehk saan
minagi kord mausoleumis tuhaks ja
magusaks meeks laguneda?

Vasem kets on lootusetult märg, nii-
samuti selle sees olev sokk. Plärtsti.
Kurat, läks teine kets ka. Lombis olev
vesi imendub kiiresti läbi voodri ja terve
jalg on varsti niiskes jaheduses. Mu
riided on nüüd varvastest pealaeni mär-
jad. Sulgen silmad ja tõmban kopsud
õhku täis. Ka õhk lehkab nagu põhja-
vesi. Hingan välja. Avan silmad. Vaatan
alla.

Mis nyd? Jalge all, mis jätkuvalt lombis
ligunevad, paistab miskit olevat. Astun
asja pealt maha. Tuleb välja, et see on
ajaleht, õigemini ta riismed. Lombi
põhja uppununa on tekst ta veergudel
loetamatu. Rohkem meenutab ta ühtset
halli ristkülikut kui midagi, mis tryki-
kojast tulnud. Ta on seal lombis nagu
kasutatud peldikupaber, mis on kanali-
satsioonist läbi tulnud ja mingil maa-
gisel moel siia, Veski tänav 61 ette
jõudnud.

Ometi on arusaadav ajalehe päises olev
pealkiri. Loen seda: Konservatiivne
Vaba Sõna. Nii nunnu. Lehest hakkab
eralduma musta poolvedelat vedelikku,
millest kerkib ränk põlenud petrooleumi
hais. See on kõik mu
jaoks nii äärmiselt
armas, et

ma hakkam hyppama hipsti-hopsti
taevani, itsitades nagu väike tydruk,
kellele just kassipoeg kingitud. Aga ma
väsin. Mu jalad kukuvad viimast korda
maale, kuid naeratus ei kao. Läbi
vihmapiiskadest kaetud prilliklaaside
pole enam hämaruses palju näha. Ja
kylm on. Edasi minnes on pood, mis
aitab olukorda parandada.

Ma kõnnin nagu alguseski mööda Veski
tänavat Kuperjanovi tänava poole, nyd
küll mytsita ja totaka naeratusega suul.
Terve kõnnitee on jätkuvalt lompe täis.
Käivad helid: *lirts-lirts*.

Siis krabab mind käest mingi tundmatu
keha. Mind pööratakse ymber ja suu-
deldakse huulte. Ma ei saa sel hetkel
aru, kellega on tegemist. Ta tõmbab
oma huuled minu omadest eemale.
Leian enda eest mingi viletsa vanamehe,
kel seljas tööliklassi pruun pintsak ja
viltus soni. Ta nägu katavab kortsud ja
rõugearmid. Nägu on torssis ja kurva-
meelne, Charles III-ga sarnane fenotüüp,
millele lisanduvad Johannes Semperi
vuntsid huulte kohal. Näen ta näost
kurvameelsust, läbikukkumist, nõrkust
ja syyd, mil ta vaatab mind oma kaks-
kymmend sekundit. Mina aga jätkuvalt
naeratan.

Ja siis ta järsku raevutseb, räuskab,
tõstab käed ja kuulutab sumeri keeles
midagi taeva poole. Avanevad aknad,
inimesed ilmuvad nende ja
rõdudele, heisatakse lipud, seiskub
vihm, ilmub päike. Ja hakatakse
madinal aplodeerima. Yksikutel
inimestel kerkivad pisarad sil-
madele, justkui samastuks
nad vanamehe jutuga.
Nyyd ma enam ei naera.
Aplaus kestab, mulle
karjutakse arusaama-
tuid loosungeid. Mul-
jetavaldav silmapilk.

Nyyd vaatab vana-
mees mind taas
silmaadesse täie kal-
kusega, ta näeb
välja nagu poseeriks
passifotoks. Ja siis
ta kysib minult:
„Che vuoi?“ (it “Mida
sa tahad?”).

Nädal uudses koolisööklas

TAIMETOIT

Miia Isabel Anipai, A21

Esmaspäev, 25. september

Läksin hea meelega sööklasse, sest suur salativalik on meeldiv uus täiendus menüüs. Tõstan taldrikule kartulit ja riisi ning sirutun taimetoidu valguallika poole, milleks seekord peaks olema suvikõrvitsa hautis. Minu üllatuseks aga koosneb hautis peamiselt kartulist ja mõnest porgandist. Kus on minu valk? Isegi kui oleksin eest leidnud suvikõrvitsa, sisaldab see vaid 1,2 g valku 100 g toote kohta.

Teisipäev, 26. september

Seekord on mul suuremad ootused, sest taimetoidule lubatakse oakotletti. Kotlet on maitsev ja mõnusa tekstuuriga. Kõrvale pakutakse jogurtikastet tilliga, mis maitseomaduste poolest on üsna mahe, kuid sobib siiski kotleti kõrvale. Tore ja tervislik lisandus menüüs on mahe täistera pasta ja tatar.

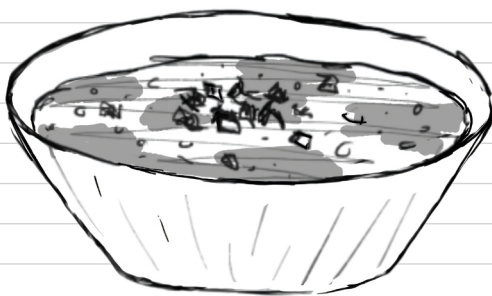
kotlet

Kolmapäev, 27. september:

Minu jaoks on üheks suurimaks taimetoidu plussiks just supipäevad, kus meile pakutakse kuuma ja hästi maitsestatud püreesuppi saiakuubikutega. Lillkapsapüreesupp maisi ja porgandiga oli üllatavalt maitsev. Väga mõnus oli ka natuke terava maitsega ingveritee sidruniga, mis kohe sügised kinnised ninasõõrmed lahti tegi.

Neljapäev, 28. september

Appi, mis valikud! Lisaks maitsvale hirsi-porgandikotletile pakuti süsivesikuteks nii läätsesid, kruupe, pärlkuskussi, kartulit kui ka tatart. Ka salativalik oli meeldivalt suur ning juurde rüübatav piparmünditee mõnus värskendus mahlajookide asemel.

Reede, 29. september

Lõunaks oli meeletult maitsev juurviljapüreesupp. Lisandina sai supile panna nii saiakuubikuid kui ka seemnesegu. Milline luksus!

Üldiselt oli sellenädalane taimetoidu menüü väga tervislik ja maitsev. Suurteks taimetoidu eelisteks on minu arvates soojad püreesupid, vahel harva pakutav kodujuust ja huvitavad kotletid. Vahest peaks aga rohkem tähelepanu pöörama valguallikatele taimetoidus. Tervise Arengu Instituudi järgi soovitatakse valkudega katta 10-20% igapäevasest toidukogusest - see on 50-100g valke. Kui võrrelda näiteks taimetoidu kotletti, mis sisaldab keskmiselt 4g valku portsjoni kohta, tavatoiduga, kus portsjonis on valke kuni 12g, siis peaks mõni asendustoode, nagu näiteks kodujuust, selle vahe korvama. Aitäh meie toitlustajale sellegipoolest maitsvate supide ja tervislike praadide eest!

TAVATOIT

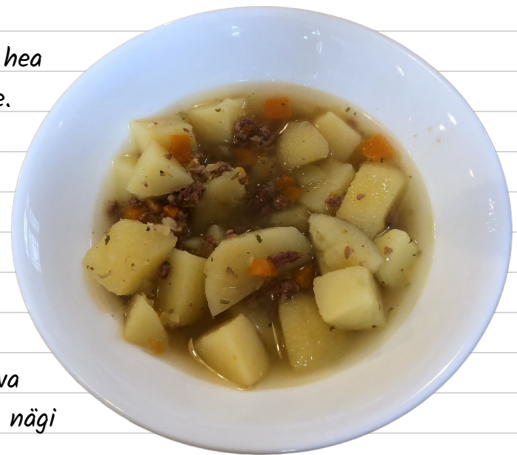
Roosi Raudsepp, A22

Esmaspäev, 25. september

Raske valik: riis või odrakruup? Mõlemad. Jääsalat, redis või porgand? Kõik kolm. (Peedi eksistentsi ignoreerime.) Hautatud kalkuniliha omas leemes ei näinud kõige kaunim välja ja tekstuur oli talutav. Õnneks kattis piimakaste selle korralikult ära. Raputasin toidule soola peale ja maitstes väga hästi.

Teisipäev, 26. september

Minu silmad löid särama, kui nägin hautatud lillkapsast - oh, kui hea lisand. Täisterapasta oli mõnus mitte nii tavaline põhiosa portsule. Sealihaga oma ürtidega kastmes mekkis. 8.5/10.

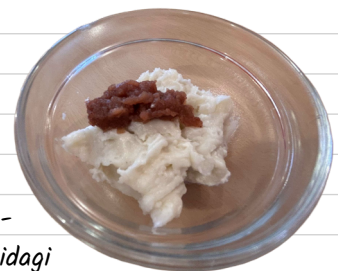
Kolmapäev, 27. september

Järjekordne supipäev, mil mõtled, et peaks vist taimetoidule üle minema. Tavatoidu supis oli palju kartulit, porgandit, hakkliha ja maitseained - kõige nutusem supp, mida näinud olin. Lisasin soola ja sõin selle sisse, sest maitse iseenesest väga viga polnudki. Päeva päästis puuviljasalat vaniljekastmega, olgugi, et mõni ports nägi suhteliselt lödi välja, oli see värskendav ja magus amps.

Neljapäev, 28. september

Kana poolkoiba oli raske viisakalt süüa, kuid kasutasin oma parimaid oskusi. Kaassööjale ei jõudnud öelda, et tema kana oli seest natuke liiga punane... Ikka juhtub? Kartulite ja maitserohelisega kaste peale soola lisamist 8.5/10.

Reede, 29. september

Tung end taimetoitu regada oli veel suurem kui kolmapäeval. Ees ootas meid põhimõtteliselt sama supp, mis kaks päeva tagasi, lihtsalt hakkliha asemel oli kala. Meeleolu oli nutune, aga sõin kõik ikka kohusetundlikult ära. Magustoidust ei osanud midagi oodata, aga oi, kui maitsev see oli. Tekstuur oli igatpidi huvitav ja maitse oli mahe ja perfektselt mitte liiga magus, moos andis krehvtiselt magusat maitset lisaks juurde. Selle magustoidu kordumist jään ma pikisilmi ootama.

Koolitoitu ei jäta ma kunagi söömata, sealt saab peaaegu kõik, mida päevastes kogustes on vaja. Olles Tartus iseseisvalt elav õpilane, hindan seda toitu kõrgelt. Tuleb aga tunnistada, et vahel on liha söömine lihtsalt raske, arvestades selle kehva välimust, vahel magedat või mõru maitset ja lödi tekstuuri. Soola lisamist olen hakanud nüüd aga rohkem harrastama, võib-olla olen ise armunud, kui kokatädid seda (piisavalt) pole. Taimetoidu jääkide söömisest tean, et taimetoit on palju huvitavamalt maitsestatud kui tavatoid. Sel aastal on juba kuu ajaga lisandunud menüüsse mitmeid uusi maitseid magustoite - maitsemeeled aina arenevad! Kallid kokatädid ja toitlustaja, kummardan teie ees. Suur aitäh!

Rebaste räpitekstid 2023

2023. aasta rebaste ristimise ülesandeks oli lisaks tantsukavale ka vastava aastakümne kohta räpi esitamine. Järgnevalt oleme kokku kogunud rebaste kirjutatud vahvad räpitekstid.

C23

50ndad

Yoyoyo, c23 in da hauss.

Kui seitse dekaadi ajas rändame,
siis viiekümneandatesse pärale jõuame.
Pärast sõja lõppu rahva hinges polnud malbust,
suurriigid jätkuvalt üksteisel hambus.
Külmast sõjast saamas oli äge konkurents,
algust sai nõukaliidu suur dekadents.

Stalin tore seltsimees ei enam tõstnud pead,
kommunismivastasus tõi USAs vaid head.

Kogu maailma vallutas suur beebibuum,
kuid selles ei peitun'd kogu kümnendi tuum.

Refr. Me elame Eha alleel,
see on nagu meie palee.
Aurum ojadena voolab,
keemia viied on soolas.
Me elame Eha alleel,
see on nagu meie palee.
Kuninganna Paabo istub troonil,
aeg on C23 koalitsiooniks!

Suurriikide vahel toimus kibekiire võistlus.
"Mina olin esimene!" terve ilm siis hõikus.
Võidusõit kosmosesse külma sõjaga algas,
Laika oli esimene, ei seda keegi salga.

USA siis suures hirmus kokku seadis NASA,
vaja oli kuule jõuda, aeg teha tasa.
Lisaks oli kiirelt vaja võidurelvastuda,
uhhiusi tuumarelvvi hoogsalt katsetada.
Viiekümneandatel sai teadus revolutsiooni,
uhhius teler iga jänki koju toodi.
Lastehalvatuse vastu leiti vaktsiin,
maailm varsti haigusest oli ka prii.

Refr. Me elame...

Teate, mis juhtus aastal viiskümmend neli?
Siin koolis ainult poisid olid käinud seni,
kuid muudeti nüüd Treffner hoopis
segakooliks
ning edaspidi tüdrukuid ka siia majja vooris.

Eestis samal ajal olid igal pool kolhoosid,
mis närtsisid kui hilissügise punased roosid.
Palgaks töö eest saadi liiga vähe raha,
anti hoopis kotitais halvaks läinud kala.

Aasta siis oli viiskümmend viis.
Mis siis juhtus täpsemalt, sellest räägib Liis.
Kõhurebendiga lahkus Einstein siit ilmast,
nii jäigi maailm geniaalsest mehest ilma.

Rokkis üks mees, kellel nimeks oli Elvis,
tähelepanu noortelt naistelt pidevalt pälvis.
Samal ajal Marilyn meil näitles Hollywoodis,
mürgeldas härrasmeestega kriuksuvas voodis.

Refr. Me elame...

*O povo já cansou de mentiras,
tantas falácias e hipocrisia
Nos tempos de hoje claramente posso ver
Ele defende o Brasil acima dos seus interesses
Uma nova onda tomou conta do Brasil
De forma espontânea como jamais se viu
A honestidade chegando e voltando a cena
Por isso Bolsonaro é aclamado onde chega
TV, rádio, revista, jornal, artistas, atores da
Globo passam mal*

*Mamaram na teta do governo marginal
Boquinha vai secar, 'tá ligado, passa mal
Ordem e progresso, quero pro meu país
Bolsonaro, representara um futuro mais feliz*

*Ir a escola por que quero aprender, ciência,
matemática, física e português
Sexo, não tenho idade pra isso
Ideologia de gênero, oh que nojento
Nasci menino, vou me tornar um homem*

*Deus quis assim, não me incomode
Obrigado meus pais, pela orientação
Bolsonaro na cabeça e no coração
Todos Brasileiros que a minha voz escuta
Pátria sou seu filho, não vou fugir a luta*

TÕLGE:

Rahvas on väsinud valedest,
eksikujutelmadest ja silmakirjalikkusest.
Tänapäeval mina saan selgesti näha,
kes kaitses Brasiiliat, üle iseenda.
Üks uhhius laine on Brasiiliast üle läinud

niisugusel moel, et mitte keegi pole näinud.
Ausus tuleb tagasi, stseenile ta naaseb,
Bolsonaro on tervitatud, kuhu iganes ta läheb.

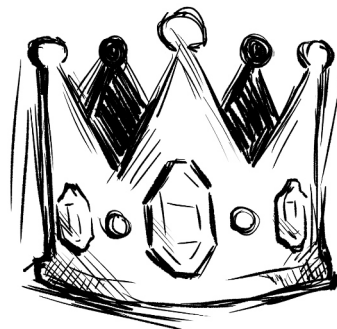
Televiisor, raadio, ajakiri, ajaleht, Globo
näitlejad ja kunstnikud kannatavad.

Imesid marginaalse valitsuse nisast.
Suu hakkab kuivama ja siis nad surevad.
"Kord ja areng" - ma tahan seda oma riigile,
Bolsonaro näitab teed rõõmsamale tulevikule.

Tahan kooli minna, et õppida
teadust, matemaatikat, keelt ja füüsikat.
Seks? Ma olen selleks liiga noor.
Sooideoloogia? Öäk! See on röve!
Ma olen pois, kes meheks kasvab.

Ära mind sega, sest Jumal tahab nii.
Ma tänan oma vanemaid orientatsiooni eest,
Bolsonaro minu peas ja minu südames.
Nendele brasiillastele, kes minu häält
kuulavad:
„Ma ei põgene sõjast! Olen su poeg, isamaa!”

Refr. Me elame...

E23

60ndad

Paar päeva pärast paastupühi palusid paar purpurpunase peaga poissi papat... oujee, pai papa, pa-pa-paneme pu-pu-purjed pa-pa-paadile, purjetame Piritale, Piritas poes pole praänikupuudust.

Nõukogude Liidu liider Nikita Hruštšov rikub ÜRO Peaassamblees toimuval kolonialismiteemalisel debatil etiketti, tagudes kingaga lauda.

Martin Luther King peab ühiskonnakriitilise kõne "I have a dream", mis hiljem tituleeritakse 20. sajandi tippkõneks.

Neil Armstrong jõuab NASA-ga Kuule ning lõpetab külmas sõjas kestnud USA tagasilöökide jada.

Avati esimesena Eestis matemaatika eriklass, esimene viie kooli kohtumine.

Tartus toimub esimene suusamaraton.

"Besame, besame, besame, besame, beeeee-saaaaame muchoo, maailma veetlevaim viis tundus see siis, besame mucho, suudle, oh suudle mind veel, tähendas see."

Nüüd jutt sai otsa ja laul läks metsa, ega see pidugi kaua saa siin kesta.

Usume, et Hugogi meid kuskilt näeb ning avasüli ulatab meile oma käe.

Et e-klassi lipp lehviks jätkuvalt kõrgel ja muie ning rõõm oleks alati te palgel!

Me täname ning lõpetame selle kava siin kohe, sest targemat meil hetkel teile pakkuda pole.

Aitäh, ja kindlasti kohtume me veel. Loodame, et kunagi ristuvad taas meie teed.

D23

70ndad

Tähelepanu! Tegemist on äärmuslike poliitiliste vaadete propageerimisega. Rahvusliku identiteedi mittepüsimise korral või ideoloogiliste nihete tekkimisel pidage nõu patrioodi või ajalooõpetajaga.

Sain lõpuks Annelinna oma uue korteri, see oli siuke *bänger*, et kutsusin reporteri. Seal on soe vesi, elu magus justkui mesi. Poes pole liha, elektrit pole kodus, sest Brežnevi poliitika on loomult vastuolus.

Refr. Vietnamis USA-le andsime me peksta, kõik, kes meid ei toeta, viisime me metsa. NSV Liidus meil on ainult üks partei, kõik teised välja söönud salapolitsei.

Ansip ütles mulle, et Brežnev täitsa norm, mulgi juba seljas on parteiliikme vorm. Ja kui miskit läheb valesti, siis plaan meil juba on: meie järelkäijaks saab erakond Reform. Siim juba sündis, Kaja mitte veel, Kallaste dünastia on meil juba teel.

Refr. Vietnamis USA-le...

Isiklikuks varanduseks pole mingit vajadust, kõik meie soovid täidab uhke plaanimajandus.

Pärast kooli lähen otsejoones ma kolhoosi, seal mulle antakse saia, mett ja moosi.

Brežnevi tegevust kiidan mina heaks, kes veel peale teda meie võimsat riiki veaks.

Refr. Vietnamis USA-le...

Naaber aevastas, teda kuulis terve kvartal, loodan vaid, et sama haigust pole minu Martal.

Kraanijärjekorras iial seimast ma ei väsi, kuid ikka õhtuks ma ei jõua pesta oma käsi.

Refr. Vietnamis USA-le...

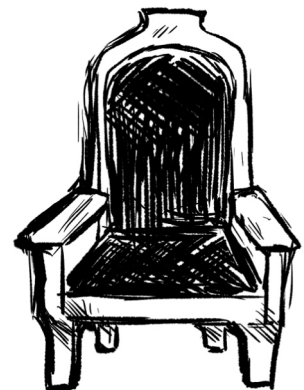
Nõukaaeg, see oli täitsa traagiline tõesti, lõputult tast vinguda me täna ainult võikski. Ometigi läh'vad ajad aasta-aastalt edasi, seega jätkame me oma mõtetega sedasi.

Tartu linna vanalinnas omandame haridust. Kõik, kes meie klassi saanud, kannavad nüüd karistust. Ei Anu Saagim, ei Hugh Hefner, meid kütab kuumaks ikka ainult Hugo Treffner. (tegelt on külm)

Uve, Seevri, KOP ja Punga - Treffis meil ikoone hulga. Teab ju iga Juss ja Jass, kõikse parem meie klass!

Imeline, erakordne - D23, konkurentidest jääb maha ainult tuhk ja tolm.

Kokkuhoidev eriliste inimeste kamp, tulevikus rikkamad kui eales Donald Trump. Ja kui me kolme aasta pärast lõpetame kooli, istub kallis Soodla meie viitest tehtud troonil.

A23

80ndad

Muusikat ei ole
ega ise mängi klaverit,
sest disko on ju tore,
aga kuulata pole midagi.
Kapist leidsin plaadid,
mida kuuland pole kunagi,
vötsin maki, vötsin traadid,
et kuulata nüüd sedagi.
Teadsin kohe, tundsin ära
Michael Jacksoni,
tuli meelde, tundsin ära
selle ammu möödun'd aja.

Refr. Aasta oli siis 'kaheksakend-üks.

Keegi karjus haiglas,
sündis Siim Oks!
Ta tuli, nägi, võitis,
haiglast kärü ise välja sõitis.
„The kid is not my son,“
nuttis tema ema, lillad huuled tal,
sest A23, A23,
ta teadis juba siis,
et pojake klassi võiduni viib.

“The winner takes it all, the loser has to fall,“
ütles ABBA in *nineteen-eighty-four*.
Mõned võitjaks sündinud,
nagu meie Oks.
ABBA nägi ette,
mida ei arvand ükski joks.

Aga hullu pole midagi,
kõik meist pole tegijad,
kõik ei sünni päikseplekke nägema
ja kõik ei sünni otse külma sõtta.
Niisiis siitki – paremat meil poleks võtta.
Mõni meist siin väitnud on,
et mina see kuumim mees,
aga olgem ausad, vaadakem nüüd näkku,
Oksa-papat, meie täkku.

Refr. Aasta oli siis...

Siht meil silme ees,
kuid tulevik veel hägus.
Karta on, et võin nüüd eksi',
poliitikast räaki' pole ju sexy!
Disko oli, kolhoos samuti,
Tšernobõl ja arvutid.
Kuula korra, kuula kaks,
vahest saad sa targemaks.
Kõik poln'd pidu, kõik poln'd trall,
sest tookord tulevik veel hall.
Me'i teadnud, sai vaid loota,
et kedagi meist lõpp ei oota.
Oh kui kole, oh kui kole,
oot, kas kuuled?
Kümnend otsa sai.

Refr. Aasta oli siis...

Kadugu punane, kadugu kuldne,
see neetud sümbol me kaelast.
Me tahame näha, me tahame tunda
sinimustvalget me taevas.
40 aastat oleme vaikin'd,
et valgust võiks näha nüüd lõpuks.
Kas kõrini ei saa, paha ei hakka
sest räuskavast võimust me kodus?
Ühendagem käed ja avagem suud,
et vabaks saaks me Eesti.
Lõpp juba paistab, tunnelis on valgust,
ma arvan, et meil on eelis.

B23

90ndad

Usinalt, uudishimulikult uulitsail uitav
ukuleletav uje Uku uudistab ulmeliselt uudset
Uvet unistamas uskumatust unustamatust
uperpallitavast uvertüürist.

Juku ainult õpib, aga Juhan järjest unustab,
treffnerist vahetunnis Rimi saia manustab.
Kui õpin, siis saan viie, kui huugan, tuleb kaks,
teeks nüüd selle räpi veidi huvitavamaks.

Siga pani kurge ja kurg neelas alla.
(Mees, see oli vale rida!)
Sassi läks, *beat* tagasi tuleb,
lüürikad nii kuumad, et koolimaja põleb.
Võtame rahulikult, aega on veel,
sirgjoones selle aasta retsivõidu teel!

Pöörased 90ndate rullnokad,
laske meil küpsetada, kolme-käigu-kokad.
Meie klassijuhatajal nimeks härra Hilde,
huumor tal nii kõva, et paneb järjest kilde.

Ees meil kenad roosad prillid,
meid ei peata ühedki võllid.
B23 - perfektset nagu Barbie,
Pungale kingime väikse kommikarbi.

Häbened? Ära mine näost roosaks,
meie eriala pole ju proosa.
B, *the best of the best*,
meile ei tee haiget ükski füüsika test.
Briljantne, bravuurikas, barbilik, bluffiv,
Treffneri kooli edasijuhtiv.
Pühime platsi puhtaks nii, et kaob tuhk ja
tolm.
Klass on b kakskümmend kolm!
Barbie on meie ikoon,
Hilde meie boss,
roosa on parim toon,
need ketid väärt ost.

Treffneri vaimule me anname nukid,
arvestuseks õppimata, väga kurb, *f*ck it*.
Teame korralikult füüsika valemeid,
pole spikri peitmiseks vaja mingeid
esemeid.
Aeg – T, ainehulk – n,
mass – m, loodusklass – L.

Vajutame gaasi
ja kulutame rehvi,
'98 süütas Trefi.
Seegi sündmus
ei suutnud *vibe*'i lõhestada.
Seda oligi vaja
vastuväiteliselt tõestada!

Kes üldse talub seda pulli?
Püksid olid torus ja nokad rullis.

Kongress Estonia saalis küpsetas,
midagi teoksil, lootused süttimas.
Kuulake kõik nüüd Mattiseni Alo,
lõõritades, hoeldes isamaa ilu.

Mart laob riime
ja Lennart jagab *beati*.
Siin veel oleme
ja sikutame niiti.

KGB puuri
ja NSVL ahju.
Tõstame tuuri
ja polegi kahju.
Rahvas on laululaval
täies hoos,
Ivo Linna, teised,
ja kogu moos.
Ei ükski tibla me maal
enam ei talvitu.
Kreml korja kokku
ja lahkumiseks valmistu!

Uus riik on ehitatud, võid pole poes,
läänest tulnud demokraatia Eesti riigis moes.
Majandust ei päästnud Savisaare suudlus,
ka Pirita poes oli präänikupuudus.

Vaimuhaiguseid kokku on kaksikümne kaks,
me maalt on läinud iga viimane kui saks!

Keegi Borka pakub katust,
autorehve ja matust.
Foori taga pandi tagarehvid rottii,
läksin mölisesse, sain vastu tatti!
Laurts jõi põhja
ja Jürts sõitis Puhja.
Paults ropsis nurka
ja raha nõudis Borka.
Tõnn kukkus kaevu, oi, jääb hingele,
ära jama, Mats, saada pudel ringile.

Kungla rahvas aegu pööraseid nägi,
meil siiski ületatud sai see mägi.
Niikuinii me ükskord kõik koos võidame,
onu Heinziga valgel laeval sõidame.

Ehitame suhteid, ehitame lossi,
jalas on Adidased, *tri poloski*.
Kommude punast pole tarvis meile pakkuda,
me lipp on roosa, kui ei sobi, hakka astuma!

Vaata ka rebaste räpikavade subtiitritega videot: htg.tartu.ee/miilang/2023/nostalgia

Marta Palmiste: emotsioonidega laetud kunstitööd Treffneri teisel korrusel

Hugo Treffneri gümnaasiumis on juba üle kuu aja üleväl olnud Marta Palmiste praktilise töö raames valminud kunstitööd. Iga joonistus käsitleb üht emotsiooni: vastikus, raev, kahetsus, kurbus, rõõm, rahulolu.

Anastassia Kuznetsova, D23
intervjuu Marta Palmistega

Tere, Marta! Su tööd on emotsionaalselt väga laetud ning kujutavad tooreid ja filtreerimata tundeid.

Kui isiklikud need tööd sulle on ning kas sinu kunst on üldiselt rohkem isiklik või peegeldab see laiemaid sotsiaalseid teemasid?

Need tööd on päris isiklikud, kuna iga joonistatud emotsioon on tulnud mu enda mõnest kogemusest või läbielamisest. Üldiselt on ka mu kunst rohkem isiklik.

Kas ja kuidas sa tahaksid mõjutada oma tööde vaatajaid? Missuguseid mõtteid sa sooviksid nendes tekitada?

Tavaliselt saan inspiratsiooni enda tunnetest või teatud olukordadest. Ma ei taha otseselt kedagi mõjutada, aga ma loodan, et mu joonistustest on näha neid emotsioone ja võib-olla panevad need kedagi mõtlema, et kas ta näeb sama või tekitab see hoopis mingisuguseid teisi tundeid.

Marta Palmiste „Naer“

Mida tahaksid edasi teha? On kunst sinu jaoks pigem hobi või näed ennast tulevikus professionaalse kunstnikuna?

Kindlasti tahaksin ka oma tulevikku siduda kunstiga. Juba mõnda aega on olnud mõte, et võiks äkki tätoveerimist proovida, kuna mul on suhteliselt isikupärane stiil, siis oleks tore seda päriselt kuidagi ära kasutada. Nii et loodan, et kunst ei jää ainult hobiks.

Kasutad väga omapärast ja ekspressiivset joonistusstiili. Miks valisid just sellise tehnika oma tööde tegemiseks?

Ma olin mõndasid joonistusi näinud sellises stiilis ja need väga meeldisid mulle ning kuna varsti pidin ma tegelema hakama oma praktilise tööga, siis mõtlesin, et oleks hea selle raames seda stiili endas arendada.

NÄLJASED TREFFNERISTID

Koolisööklas

Kaua veel...

TOIT

See järjekord on nii pikk, oleks pidanud ikka poodi minema

Samal ajal poes

Kust kohast küll kõik need õpilased tulevad?

Treffneristide lõunad moodustavad pool selle poe tulust